

Het dagboek van Mr. Monty (deel 1)

Mr. Monty.

Tja, hoe kom je erbij om voor hondentraining en wedstrijden naar Amerika te gaan. Veel mensen hebben mij reeds deze vraag gesteld en begrijpelijk, Amerika ligt immers niet naast de deur. Hoe het begon; in de oorlogsperiode 1940-'45 speelde mijn vader een kleine rol in de oorlogsperikelen en hielp verschillende Amerikaanse oorlogsvliegers die gevangen waren in Duitsland, weer terug te vluchten naar Engeland.

Een van deze mannen, piloot Stan Palmer zou in 1995 op grootste wijze gehuldigd worden in Nederland. Tientallen keren was hij over ons land gevlogen om de grote steden in Duitsland te bombarderen. Bij verkenningsvluchten direct na de bevrijding zag hij uit de cockpit hoe de mensen met lakens naar de vliegtuigen "zwaaiden", hij had er geen idee van dat het grootste deel van de bevolking verging van de honger en op deze manier probeerde de aandacht te trekken voor een voedselpakket.

Stan had echter nog steeds de naam en wat info van mijn vader in zijn bezit. Al die jaren had hij gehoopt hem nog eens te ontmoeten en deze info

bewaard op een klein stukje papier. Via een speciale vereniging in USA liet hij deze schamele info natrekken en zo ontmoeten deze twee veteranen elkaar na bijna 50 jaar weer.

Stan gekleed in blauwe blazer en cap met al zijn decoraties. Wat een emotioneel weerzien, twee bejaarde veteranen die voor elkaar salueren en elkaar omarmen, na al die jaren!!

Voor hen beiden een super weerzien, maar voor mij helemaal een treffer: Stan Palmer was namelijk een superfanatieke jachthondentrainer van Labradors. Zijn Labrador "Scooter" presteerde top in de USA en tijdens zijn bezoek aan Nederland nodigde

hij mij uit om mét Labrador naar Maine - USA - te komen, om daar trainingen bij te wonen en wedstrijden te gaan lopen!

In plaats van tochtjes met een rondvaartboot in Amsterdam of een dagje naar de tulpen, spendeerde Stan al zijn tijd met mij om met mijn Labradors te gaan trainen. Vooral het sleepspoor was voor hem iets geweldigs, dat kent men immers niet in de USA. En wat leerde ik al veel van hem in de korte tijd dat hij in Nederland was.

Uitnodiging

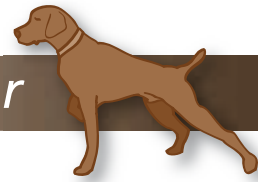
Stan nodigde mij uit naar Maine te komen: wat was ik een geluksvogel en meteen de volgende

Ook voor Martinair was het bijzonder in die dagen om honden naar New York te vervoeren. Een charmante grondstewardess hielp Kathy met inchecken.

De luchtkennel wordt met alle zorg geplaatst en vastgesnoerd. De temperatuur tijdens de vlucht is ca. 18 graden.

De "tuin" van Stan Palmer was helemaal aangepast aan het lijnen lopen. Sommige lijnen waren 300 meter lang en er werd ook gewerkt in hoeken van 90 graden.

Stan Palmer en zijn vrouw Judy bij hun Labrador Scooter en hun Gordon Setter. Met beide honden werd volop gejaagd.

zomer werd de oversteek geboekt en was de vliegreis met hond een feit!!

In die tijd bestond de mogelijkheid nog om met "Martinair" naar New York te vliegen en daar een overstap te maken naar Maine. Als je dan tijdens de vlucht een ontbijtje geserveerd krijgt en je vliegt over de "Labrador eilanden" bij Canada, denk je bij je zelf, hoe zou het beneden gaan, want Kathy had immers met haar ruime kennel een plaatsje gekregen in het ruim. Speciaal verwarmd. De prijs van een vlucht was in die tijden ook nog heel speciaal, slechts éénhonderd gulden enkele reis. En de honden werden met veel égaris behandeld. Het is wel belangrijk dat als men met hond en kennel naar de USA vliegt, dat men oplet dat de kennel ruim genoeg is. De eisen van de Amerikanen zijn heel streng.

De hond moet zich gemakkelijk in de kennel kunnen keren, zich uitrekken en er moet een bakje vers water aanwezig is. Onze honden hebben altijd van die "non-spilling" drinkbakjes tijdens de vlucht, ideaal. Wat de luchtvrachtkennel betreft is de z.g. "koffer" ideaal, dus een dichte kennel met aan de voorzijde een traliendeur.

Een hond die lang moet reizen voelt zich absoluut niet prettig in een zogenaamde "kamerbench", een stalen draadkooi - waar de hond zich aan alle zijden bespiedt voelt.

Ook wat betreft koude wind en tocht - denk maar eens aan het in- en uitladen op de startbanen - is een dichte kennel een absolute must. Wij willen nooit meer iets anders dan een Vari-kennel.

En daar sta je dan na ruim 8 uur vliegen op het enorme grote vliegveld New York-Newark. Bij "Oversized Luggage" kennel en hond opgehaald. Voldoende gazons, dus even uitlaten en een plasje was snel gebeurd.

Voor de overstap naar Binnenlandse Vluchten moesten we de hulp inschakelen van een kruier, want al snel bleek dat de hond niet in de transferbus mocht - alleen blindengeleide honden werden toegelaten. Maar als je zoveel uur gezeten

hebt, is een wandeling van 15 minuten met hond geen straf. Daarna de doorvlucht naar Maine, we zouden midden in de nacht aankomen.

Stan en zijn vrouw Judy stonden op ons te wachten en na ruim 2 uur rijden kwamen we aan bij hun idyllisch gelegen huis aan het meer. Stan had ruim 60 ha. grond om zijn huis, meest bos, doch ook prachtige grote weides waar het heerlijk trainen was. In al die weides had hij paden gemaaid, waar je prachtig lijnen kon lopen tot wel 300 meter aan toe. Ook had hij in een van zijn vogelverblijven een aantal kwartels, voor de training van zijn Gordon Setter.

Trainen met Stan Palmer was een openbaring. Op de eerste plaats al hoe geweldig goed uitgerust deze trainers het veld in gaan. Iedereen beschikt over een walkie-talkie set, zodat je geen schreeuw partijen in het veld krijgt. Ook was er bij iedere training wel een "winger" aanwezig, waar met afstandbediening duiven en dummies werden afgeschoten. Natuurlijk gaat dit vergezeld van een knal, zodat het helemaal echt is. Een heus geweer ontbrak ook niet voor de knallen. En natuurlijk een hoeveelheid van minimaal 50 bumpers - de Amerikaanse dummies.

Ook een grote keuze aan alarmpistolen - waarbij hele zware jongens - ontbraken niet!

Huntingtesten

Het was voor mijn Labrador "Believer Elsa", "Kathy" - zoals wij haar noemden - wel even wennen aan het tijdsverschil. Ze had de eerste dag niet veel eetlust en belangstelling voor alles in haar omgeving. Het woordje Jetlag speelde echt wel even een rol. Maar de derde dag was het een uitdaging in Maine mee te mogen trainen en de Huntingtesten te lopen, Kathy liep zoals je van een volbloed engelse Lady kunt verwachten: zeer stijlvol en perfect. Stan gooide ons echter niet meteen in het diepe. We werden er eerst op gewezen gekleed te zijn zoals het programma voorschrijft: voor Huntingtesten - je gaat immers op jacht - draag

je donkere kleuren, bij voorkeur donkergroen of donkerbruin. Camouflage kleuren is natuurlijk helemaal ideaal. Vervolgens werden de proeven doorgenomen: de regels in de USA komen op veel punten overeen met Engeland. Tijdens de proeven handen af van je hond, geen gepruts met rechtzetten of met het wegsturen over je hond heen gaan staan hangen. De hond luistert als het ware naar de handen en voeten van de baas.

Ook is het in de USA streng verboden honden te laten kijken naar proeven die ze nog moeten lopen. Door middel van een soort "windschermen", een "hide", begeef je je in de richting van de proef. Voorjager en hond staan keurig te wachten tot ze weer een schermje mogen opschuiven, er staan er meestal een stuk of drie.

Als je dan in de buurt komt van het laatste scherm - en je zenuwen strak gespannen staan - hoor je het definitieve woord "Dog to the line" en gaat het USA avontuur beginnen.....

-Wordt vervolgd-

Tekst: Henny M. Schoor

Een zogenaamde "hide" welke veel gebruikt wordt in de USA.